

Յենյեք Արիստակէս արքեպիսկոպոս Սոգորականի, Երեւանի թեմական դպրոցի, Շուշու թեմական դպրոցի և աշակերտների, Լայպիգի հայ ուսանողների, պրոֆեսոր Ս. Նիխազարեանցի, բժիշկ Արամեանցի, Ներսիսեան դպրոցի սաների զանազան խմբերից։

Երգեցիկ խմբի երգած «Լույս ամպերը» և «Կուռիկ» երգերը մեծ ծաղիկաբուսութիւններով ընդունվելու Դրանից յետոյ հերթապալ հոգաբարձու Ա. Գալանթար կարգադ դպրոցի զանազան ժամանակներում ստացած նոսրատու թիւնների ցուցակը և դպրոցի տնտեսական հաշիւը, որից կրեւաց, որ դպրոցը անցեալ 1899 թ. ունեցել է եկամուտ 69,108 ր., իսկ ծախք—65,018 րուբլի։

Դրանից յետոյ, ուսուցիչ Ս. Մալխասեան, բարձրանալով ամբիոն, յայտնեց, որ ինչպէս ընդունված է այսպիսի հանդէսներում, կարգաւորվում են ակադեմիական գիտնական ճառեր և ինքն պէտք է կարգաւոր ծրագրի համաձայն մի ճառ «Լեզուի իբրեւ ցուցիչ քաղաքակրթական հասանքների» վերնագրով, բայց որովհետեւ հանդէսը շատ երկարացաւ, ինքը ստացաւ դպրոցի վարչութեան հաճութիւնը այդ ճառը չը կարգաւորել և նա կը տալիք հանդէսի ստեղծագործի մէջ։

Տեսուչ Բաղդեան կարգադ դպրոցի 1898/9 ուսումնական տարվայ չրջանաւարտների ցուցակը։ Աւարտել են 18 հոգի, որոնք և ստացան նախագահ Սուրէնեան արքեպիսկոպոսի ձեռքից իրանց ուսման աւարտման վկայականները, իսկ ուրիշ աշակերտները ստացան քրջանակներ լաւ վարքի և առաջադիմութեան համար։

Հանդէսը, որ վերջացաւ «Հայր մեր» աղօթքի երգով, հաճելի, գեղեցիկ տպաւորութիւն թողեց բոլոր հանդիսականների վրա։

Հ. Ա.

ՆԱՄԱԿ ԲԱԳՈՒՄ

Մայիսի 17-ին

Երէկ, ամսին 16-ին, Թաղիւնի թատրոնում, տեղի ունեցաւ Մօսկվայի Կայսերական «Փոքր» կոչված թատրոնի դերասանական խմբի առաջին ներկայացումը, ղեկավարութեամբ Օ. Պրովզինի։ Խաղացին Օստրովսկու «Възвѣщенные деньги» կոմեդիան։

Միայնված չնքա լինի, եթէ ասեմք, որ այդպիսի ցղիկ ներկայացում Բագուում տեղի չէ ունեցելու ձիշդ է, տեսակ-տեսակ շատ խմբեր են եկել, գնացել, արտաքոյ կարգի տաղանդներ ունի իսկ այստեղ բնւ շատ են դուրս եկել, բայց այն գրաւիչ տպաւորութիւնը, այն ազդութիւնը, այն զմայելի ներդաշնակութիւնը, որ ունեցաւ Պրովզինի խումբը, ոչ մի խումբ չէ ունեցել։ Բեմի վրա զոք տեսնում էք ոչ դերակատարներ, այլ իրական մարդիկ, կենդանի, կատարելագործված տիպեր, որոնք ապրում են, և ապրում են այն աստիճան պարզ, հասարակ, աջեքան քնական և գեղեցիկ, որ ունինդիրը ոչ միայն լարված ուշադրութեամբ, առանց ձանձորթի հետեւում իրանց գործողութիւններին—այլ և նրանց հետ զուարճանում, խնդում, վշտանում, տանջ-

իւս այս ծեղրունու թոյլ ձեռքին կտարել այդ ամանը, ինչպէս կտարել է իր մարմինը, իրագործել կամենալով իդէալական ազատութիւնը աշխարհի վրա:

Դիօգենէսի կողքին է մի միջնադարիանհետ ճգնաւոր, մի մենակեաց, իր տեսակի մի աշխիլիսօսիայ, որը իր ձեւով է հասկանում մարդուն եւ իր ճակատագիրը: Ծննդեքի վրա ապրիքն է, բայց նա չէ կարողանում կարգաւորապէս չորացած, ոսկրացած դէմքը եւ խոր ընկած աչքերը տանջանքի, հոգեկան ծանր խռովութեան կնիք ունեն. ուր է հին աշխարհի փիլիսօփայի խաղաղութիւնը, ստոխկների երկաթէ սառնութիւնը աշխարհի գայթակղութիւնների առաջ, որ արդիւնք էր կրքերի ոչնչացման, եւ որը միջնադարեան ասկետութիւնը ժառանգել կարճէր. ինչու է խռոված այս ասկետը. նա երիտասարդ է, իսկ թիկունքին կծկված դեւը իր ուսերի վրա բարձրացնում է կանացի գեղանկի պատկերներ, կրքոտ մերկութեամբ, ահա թէ ինչն է յուզել խեղճ ճգնաւորին, զինիկի եւ ստոխիկ ընկած ընտելութիւննայտուղ զլուր է բարձրացրել, հրամայող դարձել Դիօտութիւնը եւ կրօնը, միտքն ու սիրտը չեն, որ այս երկու ասկետների Դիօգենէսի եւ միջնադարեան ճգնաւորի մէջ են մարմնացել եւ Այս երկու արձանների մէջտեղում մի այս հետաքրքրել արձան, յօյ-լուծ, այսպէս է գրված տակը: Մի մերկ յիւն նստած է մէ առժգու տղամարդի պարանոցին եւ մազերից ընդունած վարում է նրան: Բռնու ըստ երեւոյթի

Բժշկական լաբորատորիայի կառավարիչ բժիշկ Լուսինիկը, որոնք բազմակողմանի կերպով քննարկելով գործը, եկան այն եզրակացություն, որ Զիատուրում այժմ երեք տեսակ վարակիչ հիւանդություն կա—թոքերի բորբոքում, վերադարձ ջերմ եւ որովայնային տիֆ։ Երբեմն ապես այդ հիւանդությունները միախառնվում են եւ մի եւ նոյն հիւանդի մէջ նկատելի են թէ թոքերի բորբոքումն եւ թէ վերադարձ ջերմի յտուրից երեւոյթները կրկնակի հիւանդութեան այդ տեսակ ղէպերը շատ դժուար են բժշկվում եւ յաճախ վերջանում են մահով։ Հիւանդներին բժշկելու համար Զիատուրում չկան փած է առանձին հիւանդանոց։

Մայրաքաղաքի լրագիրները հաղորդում են. «Պետերբուրգում, քաղաքացիական իրաւունքի յօդուածները վերաքննող յանձնաժողովը հարդի է յարուցել, թէ ցանկալի է արդեօք նորոշութեամբ թողնել կանօնադրութեան այն յօդուածը, որով թողնել տրամադրված 15 տարեկան տղայի ամուսնային 13 տարեկան տղջկայ հետ։ Յանձնաժողովի նախագահը այդ առիթով գրել է կովկասի բարձր իշխանութեանը՝ հաւաքել տեղեւութիւններ, թէ ինչ կարծիք ունեն այդ յօդուածի մասին, քրիստոնէականների եւ մահմեդականների հոգեւոր կառավարութիւնները, հարկաւոր են զանում արդեօք, որ այդ յօդուածը մնայ նորոշութեամբ, թէ պէտք է աւելացնել տարիքը։ Այս բանի մասին տեղական արմինխտրացիան արդէն հաւաքել է տեղեւութիւններ. բանից երեւում է, որ մահմեդականների հոգեւորականութիւնը երկու մասի է բաժանվել. մէկն այն կարծիքի է, թէ պէտք է աւելացնել տարիքը, իսկ մյուսը՝ պահանջում է անփոփոխ թողնել այդ յօդուածը։ Այս տեսակ տարաձայնութիւնը բացատրելով եւ հարցը վերջնականապէս վճռելու համար կովկասի կողմէ արշալույսի տեսակ զինեալ լէյտենանտ Յրեմէ կարգադրեց կազմել մահմեդական հագեւորականներից եւ աշխարհականներից խառն ժողով՝ կառավարչապետի խորհրդի անդամ Պրիբրիի նախագահութեամբ»։

ՎԱՆԱՐՇԱՊԱՍԻՑԻՑ մեզ գրում են. «Երեւանի թեմական դպրոցի լիազօր տեսուչ Բենիկ վարդապետը Վահագն Կաթողիկոսի կարգադրութեամբ հեռացաւ դպրոցից եւ այժմ գտնվում է պատեղ, իսկ նրա տեղ ժամանակաւոր տեսուչ նշանակվեց պ. Յ. Յովանիսեան, որը վարում էր ճեմարանի տեսչի օգնականի պաշտօնը»։

ԳԵՏԱՌԷԼԻ գիւղից (Գանձակի գաւառ) մեզ գրում են. «Այն օրից, ինչ մայիսը մտել է քաղցի, այստեղի անձրեւը չէ պակասել. օր չէ անցել, որ անձրեւ չը գայ։ Անընդհատ անձրեւների պատճառով եղանակը ցրտել է. գիւղացիները կասկածում են, որ ցրտերից կը փչանայ բուսականութիւնը։ Այստեղ ալիւրի պուղը ծախվում է 1 ր. 55—1 ր. 60 կ., այնպէս որ անցեալ տարվանից էլ թանգ է, իսկ միւս պիտոյքները աւելի էժան են անցեալ տարվանից։ Իւղի պուղը այս տարի արժէ 8—

նում է անլուծելի։ Յօրը իր «խնդուն» յանձնում է Պրօմեթէոսին, որպէս զի սա էլ յանձնէ Հնայեմեան եւ Փառաւորն եւ այսպէս միշտ նա յաւիտեան։

Le voyageur—ճանապարհորդ, այսպէս է կոչվում առա այս արձանը. մի մարդ է, անուշաբի ճանապարհորդ. նրա մաշված գլուազան վկայում է այդ. նա երկար, շատ երկար է քայլել, բայց էլ անկարող է առաջ գնալ. յոյժամբ նա նստել է մեծ փռչող ճանապարհին, մտածում է, գլուխը կախ, ճակատը մտախոհ. որտեղից է գալիս. ո՞ր է գնում եւ ինչու համար... ահա հարցեր, որոնք երբևէ դառնալ են նրա գլխում։ Կենքի առեղծոստի յաւիտեանաւոր, հարցերին, որ զրկել են ղէպի ուր հեռաւոր, անբայտ նպատակ քայլող մարդկութեան առաջ. երբ կը լուծի նա այդ առեղծոսածը։ Մի քիչ այն կողմը մարդակեր սֆինքսը պատահողում է իր գոհին, նոյնպէս մի ճանապարհորդ. որ անկարող է եղել պատասխանել իր հարցերին, նոյն ուխտաւորը չէ արդեօք մարդկութիւնը ինքը, որ խորտակվում է, կենքից բեռի, չարիքի ծանրութեան տակ իւ չէ կարողանում հասկանալ ինչու... Միթէ յիբաւի ճակատագիրն ընդ միշտ արդեւել է նրան երբեւից թափանցել անհունութեան այն կողմը, որ գտնվել է նրան յագեցնել ճշմարտութեան կարգի իր հոգին, որ յալտեան պիտի պապակի։ Ասում են Էդիպոս թագաւորը առաջին մարդկէր, որ լուծեց սֆինքսի առեղծոսածը եւ ոսկան իբրեւ պատիժ այդ յանդգնութեան։
